



## Gledališče

### Othello

#### Mestno gledališče ljubljansko

★★★★★

Shakespeareovo tragedijo *Othello* uprizoritevno očarljivo oživljajo na velikem odru MGL v jezikovno gibki in polnokrvni prepesnitvi Milana Jesiha, osvobojeni dramaturgiji Petre Pogorevc ter v drzni, domišljeni, večplastni in osvežujoče duhoviti režiji Jerneja Lorencija.

Začetno dogajanje v Benetkah nam uprizori Jago kar sam, in sicer kot pripovedovalec, režiser ter komedijantsko mnogoobrazen protagonist vseh vlog, s čimer uprizoritelji poudarijo ključno omnipotentnost »vražjega« avtorja vsega dogajanja. Soigralci kot v njegovi igri podrejeni in žrtve spletk, porojenih iz osebne užaljenosti, prizadetosti, nevoščljivosti, zavisti, ljubosumnja, maščevalnosti ter predvsem golega užitka nad uspešno izpeljavo vsakršnih manipulacij, se pojavijo šele v nadaljevanju dogajanja na Cipru, kjer pa Jago pomenljivo prevzame še vlogo gledališkega vodje predstave. V finalnem delu prevzame to vlogo iz gledališkega zakulisja od Jaga celo Othello, ko se s pokončnim značajem zmagovalnega mavrskega vojskovodje in ponosnega moža belopolte lepotic ne bogljen ujame v Jagov mefistovski scenarij. Uprizoritelji so dogajanje z nekaj vsečasnimi kosi pohištva in rekviziti postavili na povsem gol in izprazen oder (scenograf je Branko Hojnik), na katerem je Jago označeval posamezna prizorišča ter premene med dnevom in nočjo kar z risanjem s kreda na stene ali tla. Velik del uprizoritve se je odvijal celo pred enako osvetljenim ter s tem pomenljivo povezanim prizoriščem in avditorijem, zato so toliko opaznejši lučni poudarki (sooblikovali so jih Branko Šulc, scenograf in režiser), s katerimi je režiser enako uspešno kot z domiselno upo-

rabo gledališke zavese natančno členil in dramatično stopnjeval dogajanje. Da predstava nastaja in mineva pred očmi občinstva kot živa in lažnivo-resnična stvaritev, nam uprizoritelji namigujejo tudi z množico potujitvenih poudarkov in še posebej z dopisanimi samospraševanji oživljevalca Montana, ki se z režiserjevimi besedami sprašuje o svojevrstni gledališki magiji, ko vsi na odru in v avditoriju poznamo razplet igre, a vendarle nihče ne zapusti predstave in vsi v zbranosti vztrajamo do konca. Z razpoloženskimi glasbenimi vzdušji in aktualističnimi pevskimi komentarji je dogajanje duhovito in učinkovito nadgradil skladatelj Branko Rožman, s pomenljivimi gibnimi poudarki pa še koreograf Gregor Luštek.

V uprizoritvi, ki se ob temnih vprašanjih zla v posamezniku humorno razigrano ukvarja tudi s temeljnimi vprašanji odrske umetnosti, je Primož Pirnat v nosilni vlogi Jaga pokazal sijajno razkošje svoje igralske enkratnosti in odrske prepoznavnosti. V mnogoobrazni vlogi pripovedovalca, režiserja, prvega protagonista in vodje predstave je rafinirano za-

stavil in uživaško prehodil vražjo pot do pogubnega konca, kljub hipnemu zmagoslavju zapisanega minljivosti človeškega življenja in gledališke vloge obenem. Večobrazni zmuzljivosti Jaga je Sebastijan Cavazza postavil nasproti premočrtno in vse bolj notranje obteženo podobo Othella, ki se v pasti Jagove manipulacije prelevi v zločinca in se kot takega nazadnje tudi sam prepozna. Nežno, krhko in notranje enovito podobo Desdemone, do samopogube privržene ljubezni do Othella, je jasno izrisala Viktorija Bencik Emeršič. Bolj izkušeno, ozaveščeno in v odločilnih trenutkih tudi drzno resnicoljubno Emilijo je odločno prispevala Judita Zidar. Topoumno povzpetniškega Cassia je stiliziral Lotos Vincenc Šparovec, zlahka vodljivega Roderiga pa Jaka Lah. V vlogi plemenitega Montana in še posebej odrskega modreca, ki se v imeni soustvarjalcev sprašuje o žlahtnih paradokskih igralske umetnosti, je imeniten Janez Starina, v epizodni vlogi Bianca pa radoživa Tina Potočnik. **SLAVKO PEZDIR**

